

เครื่องบินเจ็ทลำหนึ่งจอดอยู่บนรันเวย์ในสนามบินมาร์ธา วินยาร์ด บันไดขึ้นลงทอดยาวลงมาที่พื้น เครื่องออสไปร 700 เอสแอลขนาดเก้าที่นั่งลำนี้สร้างขึ้นเมื่อปี 2001 ในเมืองวิชิตา รัฐแคนซัส ระบุตัวเจ้าของได้ไม่แน่ชัด แต่มีการบันทึกไว้ว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัทผู้ถือหุ้นแห่งหนึ่งจากเนเธอร์แลนด์โดยใช้ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้ในหมู่เกาะเคย์แมน ตัวอักษรซึ่งประทับบนตัวเครื่องอ่านได้ว่า กัลลิ่งเจอร์ กัปตันชื่อเจมส์ เมโลดีเป็นชาวอังกฤษ นักบินผู้ช่วยชื่อชาร์ลี บุษมาจากโอเดสซา รัฐเทกซัส ส่วนแอร์โฮสเตสสาวชื่อเอ็มมา ไลต์เนอร์เกิดที่เมืองมันนีเฮม ประเทศเยอรมัน พ่อเป็นทหารอยู่ในกองทัพอากาศสหรัฐ ครอบครัวย้ายไปอยู่ซานดิเอโกตอนที่เธออายุเก้าขวบ

ทุกคนย่อมมีเส้นทางของตัวเอง แต่การที่คนสองคนมาลงเอยอยู่ในสถานที่และเวลาเดียวกันนั้นถือเป็นเรื่องมหัศจรรย์ เช่น การขึ้นลิฟต์พร้อมคนแปลกหน้าเป็นโหล การโดยสารรถประจำทางร่วมกับผู้คนมากมาย การต่อคิวเข้าห้องน้ำ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้ทุกวัน ไม่มีประโยชน์จะมานั่งคาดเดาว่าสุดท้ายแล้วชีวิตเราจะลงเอยที่ไหนหรือได้พบเจอใครบ้าง

แสงไฟของหลอดฮาโลเจนส่องสว่างออกมาจากช่องระบายอากาศบริเวณหัวเครื่องบิน เป็นแสงคนละแบบกับหลอดฟลูออเรสเซนต์ซึ่งพบเห็นได้ทั่วไปตามเครื่องบินพาณิชย์ สองสัปดาห์หลังจากนี้ ในนิตยสารนิวยอร์กแม็กกาซีน สก็อตต์ เบอร์โรสจะให้สัมภาษณ์ว่าสิ่งที่เขาประทับใจที่สุดในการโดยสารเครื่องบินส่วนตัวครั้งแรกไม่ใช่พื้นที่ว่างหรือบาร์เครื่องดื่มเต็มรูปแบบ แต่เป็นการ

ตกแต่งที่ทำให้รู้สึกเป็นส่วนตัวสุด ๆ ราวกับว่าเมื่อถึงจุดที่มีรายได้สูงระดับหนึ่งแล้ว การเดินทางทางอากาศก็เหมือนการอยู่บ้านอีกรูปแบบหนึ่งนั่นเอง

คืนนี้ที่มาร์ธาวินยาร์ดอากาศปลอดโปร่ง อุณหภูมิสามสิบองศา กระแสลมอ่อนพัดมาจากทิศตะวันตกเฉียงใต้ เครื่องจะออกตอนสี่ทุ่ม ตลอดสามชั่วโมงที่ผ่านมาหมอกหนาบริเวณชายฝั่งได้ก่อตัวปกคลุมทั่วปากอ่าว หมอกหนาแน่นสีขาวค่อย ๆ คืบคลานผ่านรันเวย์ที่มีแสงสว่างจ้า

ครอบครัวเบตแมนนั่งรถเรนจ์โรเวอร์มาถึงเป็นกลุ่มแรก คนพ่อชื่อเดวิด คนแม่ชื่อแมกกี พร้อมด้วยลูกสาวกับลูกชายชื่อเรเชลและเจเจ มันเป็นช่วงปลายเดือนสิงหาคม แมกกีกับลูก ๆ อยู่ที่นั่นมาเป็นเดือนแล้ว ส่วนเดวิดต้องบินจากนิวยอร์กมาหาลูกเมียช่วงสุดสัปดาห์ แม้จะอยากมาบ่อยกว่านี้แต่รู้ดีว่าปลีกตัวยาก เดวิดทำธุรกิจด้านสื่อที่คนในแวดวงเรียกว่ารายการข่าวโทรทัศน์ มันเปรียบเสมือนลานกว้างซึ่งอัดแน่นด้วยข้อมูลข่าวสารและความเห็นจากทุกสารทิศ

เดวิดเป็นชายร่างสูงผู้มีเสียงทุ้มต่ำน่าเกรงขาม ไม่ว่าใครที่ได้พานพบเขามักประหลาดใจกับขนาดมือของชายคนนั้น ขณะที่คนอื่น ๆ เดินไปหาเครื่องบิน เขาซ้อนอุ้มลูกชายตัวน้อยซึ่งผล็อยหลับอยู่บนคาร์ซีตอย่างอ่อนโยน เด็กชายโอบแขนรอบคอพ่อพลางสัปหงก ลมหายใจอุ่น ๆ ของเขาทำให้เดวิดรู้สึกเย็นสันหลัง วาบ มือข้างหนึ่งที่ประคองอยู่สัมผัสได้ถึงกระดูกสะโพกเปราะบางและขาสองข้างที่เกี่ยวข้องกระดูกอยู่ข้างลำตัว

เจเจในวัยสี่ขวบโตพอที่จะรู้จักความตาย แต่ยังคงเกินกว่าจะรับรู้ว่าวันหนึ่งจะต้องเผชิญหน้ากับมัน เดวิดกับแมกกีเรียกลูกชายว่าเครื่องจักรนินจาเพราะเขาขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้ทั้งวันไม่มีหยุด ตอนสามขวบเจเจสื่อสารกับพ่อแม่ด้วยการส่งเสียงคำรามเหมือนไดโนเสาร์ ส่วนตอนนี้แตกกลายเป็นเครื่องขัดจิ้งหะ ชอบถามแทรกในทุกอย่างที่พวกเขาพูดคุยกัน และถามซ้ำซ้ำอยู่อย่างนั้นจนกว่าจะได้คำตอบหรือพวกเขาหยุดคุยกันไปเอง

เดวิดเตะปิดประตูรถ น้ำหนักตัวของลูกชายถ่วงให้เขาเซนิด ๆ ขณะใช้อีกมือถือโทรศัพท์แบบหู

“บอกหมอนั้นไปว่าถ้ากล้าปรึกษาเรื่องนี้แม้แต่คำเดียว” เจ้าตัวกระซิบเสียงแผ่วเพราะกลัวลูกตื่น “ฉันจะฟ้องร้องให้หมดตัว”

เดวิดในวัยห้าสิบหกปีมีชั้นไขมันพอกหนาตามลำตัว ดูเฟิ่น ๆ แล้วเหมือนเปลือกเกาะกันกระสุน ปลายคางแกร่ง เรือนผมดกหนา ช่วงยุคเก๋าคูณีย์ เขาสร้างชื่อให้ตัวเองด้วยการหาเสียงเลือกตั้งให้ผู้ว่าการรัฐและวุฒิสมาชิกหลายคน รวมถึงประธานาธิบดีสองสมัยอีกหนึ่งคน ก่อนจะออกจากแวดวงนั้นในปี 2000 เพื่อมาดูแลบริษัทล็อบบี้สแตตส์ที่ตั้งอยู่บนถนนเค สองปีต่อมามาหาเศรษฐีเฒ่าคนหนึ่งเข้ามาตีสนิทกับเขาพร้อมเสนอแนวคิดสถานีข่าวยี่สิบสี่ชั่วโมง ผ่านไปสิบสามปีบวกกับรายได้หนึ่งหมื่นสามพันล้านดอลลาร์ที่เขาหาเข้าองค์กรได้ ทำให้เดวิดมีห้องทำงานชั้นบนสุดซึ่งถูกระงับนรภัยและได้รับสิทธิใช้เครื่องบินเจ็ตขององค์กร

เขาไม่ได้เจอลูก ๆ บ่อยนัก แม้จะเคยตกลงเรื่องนี้กับภรรยาแล้ว แต่ทั้งคู่ก็ยังทะเลาะกันอยู่เนื่อง ๆ หรือพูดให้ถูกคือแมกกี้ชอบเปิดประเด็นก่อน ส่วนเขาเป็นฝ่ายตั้งรับทั้งที่ใจจริงก็คิดแบบเดียวกัน แต่ชีวิตแต่งงานมันก็เป็นแบบนี้อยู่แล้วไม่ใช่เหรอ คนสองคนต่างต่อสู้เพื่อสิทธิในการถือครองพื้นที่เล็ก ๆ ผืนเดียวกัน

ตอนนั้นบรันเวย์ลัมพัคแรง เดวิดยังคุยโทรศัพท์พลางเหลือบมองแมกกี้และส่งยิ้มให้ เป็นยิ้มที่เหมือนจะบอกว่า*ผมดีใจที่ได้อยู่ตรงนี้กับคุณ ผมรักคุณ ผมรู้ตัวว่ากำลังคุยงานอีกแล้ว แต่ผมอยากให้คุณยอมผ่อนปรนบ้าง เพราะถึงยังไงผมก็อยู่ที่นี่ และเราได้อยู่กันพร้อมหน้า*

มันเป็นรอยยิ้มขอโทษขอโพยที่แฝงความเย็นซา

แมกกี้ยิ้มตอบแบบแกน ๆ และดูหม่นหมอง เธอตัดสินใจไม่ได้ว่าจะยกโทษให้เขาดีไหม

ทั้งคู่แต่งงานกันมาไม่ถึงสิบปี แมกกี้อายุสามสิบหกและเคยเป็นครูอนุบาลมาก่อน คุณครูคนสวยแบบที่เด็กผู้ชายหลายคนไฝฝันทา ทั้งที่เด็กเหล่านั้นยังไม่เข้าใจความหมายของภาวะหลงใหลหน้าอกซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่วัยเตาะเตาะ จนถึงแตกเนื้อหนุ่มด้วยซ้ำ ใคร ๆ ต่างเรียกเธอว่า*คุณแมกกี้* หญิงสาวผู้ร่ำรวยและเป็นที่รัก เธอมาถึงโรงเรียนในยามเช้าตรู่เพื่อเตรียมการสอน มักเลิกงานช้า

เพราะอยู่เขียนรายงานและทำแผนการสอน ในตอนนั้นแมกก็เป็นสาววัยยี่สิบหก จากเมืองฟีดมอนต์ รัฐแคลิฟอร์เนียผู้รักการสอนหนังสือเป็นชีวิตจิตใจ สำหรับเด็กวัยสามขวบเธอถือเป็นผู้ใหญ่คนแรกที่ใส่ใจพวกเขาอย่างจริงจัง รับผิดชอบที่พวกเขาบอก

แต่แล้วโชคชะตาก็นำพาแมกก็ให้มาพบเดวิด ไซ้ มันเป็นโชคชะตา ถ้าอยากจะเรียกว่าอย่างนั้นละก็นะ ทั้งสองพบกันในงานระดมทุนเพื่อกองทุนการศึกษาซึ่งจัดขึ้นที่โรงแรมวอลดอร์ฟ แอสโทเรีย มันเป็นคืนวันพฤหัสบดีของช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิปี 2005 แมกก็ไปร่วมงานพร้อมเพื่อน ส่วนเดวิดไปในฐานะคณะกรรมการ เธอคือสาวงามผู้ต่ำต้อยในชุดกระโปรงลายดอกที่มีรอยเปื้อนหมึกสีน้ำเงินเป็นรูปนิ้วมือ ขณะที่เขาคือหนุ่มเจ้าเสน่ห์ผู้ทรงอิทธิพลในชุดสูทสง่างาม

แมกก็ไม่ใช่หญิงสาวที่อ่อนวัยหรือสวยที่สุดในงาน แต่เธอเป็นคนเดียวที่เก็บซอล์กไว้นในกระเป๋าถือ สามารถทำงานประดิษฐ์เปเปอร์มาเช่เป็นรูปภูเขาไฟได้ และเป็นเจ้าของหมวกผ้าทรงสูงลายทางเหมือนในการ์ตูนเรื่อง*แคต อิน เดอะแฮต* เธอมักใส่มันไปทำงานในวันเกิดของดอกเตอร์ซูสส์นักเขียนการ์ตูนชื่อดังเป็นประจำทุกปี พุดงาย ๆ คือเธอมีทุกอย่างที่เดวิดต้องการในตัวภรรยา เขาเอ่ยทักและเข้าหาเธอพร้อมรอยยิ้มพราวระยับ

พอย้อนคิดดูแล้วเธอเองก็ยากที่จะปฏิเสธเขาได้

ถึงตอนนั้นทั้งคู่มีลูกด้วยกันสองคนและบ้านหนึ่งหลังในย่านเกรซีสแควร์ เรเซลวัยเก้าขวบเข้าเรียนที่โรงเรียนเบรียร์ลีย์เหมือนกับเด็กหญิงอีกนับร้อย แมกก็ลาออกจากอาชีพครูมาเลี้ยงजेเจ สิ่งนี้ทำให้เธอดูผิดแผกไปจากบรรดาแม่ ๆ คนอื่น เธอกลายเป็นแม่บ้านผู้ไร้กังวลของมหาเศรษฐีบ้างงาน ตอนเข็นรถพาลูกชายไปเดินเล่นในสวนสาธารณะยามเช้า กลับมีเธอคนเดียวที่ดูจะเป็นแม่ผู้ไม่มีธุระต้องติดต่อกับใคร ส่วนเด็กคนอื่นนั่งอยู่ในรถเข็นขณะที่แม่ของพวกเขาโทรศัพท์ไม่หยุด

ตอนนั้นรันแรนเวย์แมกก็รู้สึกถึงสายลมเย็นพัดผ่านจึงกระซิบเสื้อคลุมผ้าบางพลิวเข้าหาตัว สายหมอกกลายเป็นริ้วคลื่นม้วนตัวอย่างเชื่องช้า ค่อย ๆ เคลื่อนข้ามถนนราวกับไอเย็บเย็บของน้ำแข็ง

“คุณแน่ใจนะว่าขึ้นบินในสภาพอากาศแบบนี้ได้” เธอถามสามีที่เพิ่งขึ้นไปถึงบันไดชั้นบนสุด เอ็มมา ไลต์เนอร์กำลังรอต้อนรับเขาอยู่ด้วยรอยยิ้มสดใส เจ้าตัวใส่ชุดสูทกระโปรงสีน้ำเงินสง่างาม

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะแม่” เรเชล้วยก้าขวบบอกระหว่างเดินตามผู้เป็นแม่ “ถึงมองไม่เห็นเราก็บินได้”

“แม่รู้จ๊ะ”

“พวกเรามีอุปกรณ์”

แมกกี้ส่งยิ้มให้ลูกสาว เรเชลสะพายเป้สีเขียวซึ่งบรรจุวิทยุเรื่องอังกอร์เกมส์ ตุ๊กตาบาร์บี้ และไอแพดเอาไว้ ขณะก้าวเดินเบ้ก็กระแทกกับกันแกเป็นจังหวะ เริ่มเป็นสาวแล้วสินะ ถึงเรเชลจะอายุแค่เก้าขวบแต่มีสัญญาณบ่งบอกว่าแกจะเติบโตมาเป็นหญิงสาวแบบไหน ศาสตราจารย์ผู้รอให้คนอื่นพิจารณาความผิดพลาดของตัวเองอย่างอดทน หรือพูดง่าย ๆ คือคนที่ฉลาดที่สุดในชั้นเรียนแต่ไม่वादอ้าง ไม่เคยคิดโอ้อวด เป็นคนจิตใจดี และมีเสียงหัวเราะน่าฟัง

คำถามคือคุณสมบัติเหล่านี้ติดตัวแกมาตั้งแต่เกิดหรือถูกปมเพาะจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกันแน่ อาชญากรรมจากเรื่องจริงในวัยเด็กของแก เรื่องราวทั้งหมดถูกบันทึกไว้บนสื่อออนไลน์ทั้งแบบข้อความและรูปภาพ คลังวิดีโอข่าวในยูทูป การรายงานข่าวซ้ำ ๆ จากนักข่าวหลายร้อยชีวิต ปีที่แล้วมีนักเขียนจากนิตยสารนวยอร์กเกอร์ต้องการรวบรวมเรื่องราวจัดทำเป็นหนังสือ แต่เดวิดได้แอบเตือนไปเงียบ ๆ ถึงยังไงเรเชลก็เป็นแค่เด็กคนหนึ่ง บางครั้งเมื่อแมกกี้นึกถึงเรื่องเลวร้ายที่สุดที่อาจเกิดขึ้น หัวใจเธอก็ยังแทบแตกสลาย

เธอเหลือบมองไปทางรถเรนจ์โรเวอร์ เห็นกิลกำลังใช้วิทยุสื่อสาร กิลเปรียบเสมือนเงาที่คอยตามติดครอบครัวเบตแมน เขาเป็นบอดีการ์ดชาวอิสราเอลร่างใหญ่ผู้ไม่เคยถอดเสื้อแจ็คเก็ตออก สูงหนึ่งร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตรหนักแปดสิบหกกิโลกรัม

กิลอยู่กับครอบครัวเบตแมนมาสี่ปีแล้ว ก่อนหน้านั้นมีบอดีการ์ดชื่อมิชา และก่อนหน้ามิชาเป็นที่รักษาความปลอดภัยใส่สูทผู้ไร้อารมณ์ขัน กลุ่มคนที่เก็บปืนกลไว้ในกระโปรงท้ายรถ ถ้าเป็นสมัยยังสอนหนังสือแมกกี้คงนึกขึ้น

เมื่อเห็นคนเหล่านี้เข้ามาก้าวกายชีวิตครอบครัว อาจเรียกว่าความหลงตัวเองก็ได้ เหมือนคิดไปเองว่าการมีเงินทำให้ตกเป็นเป้าลึงหาร แต่นั่นคงเป็นความคิด ก่อนหน้าที่จะเกิดเหตุการณ์เมื่อเดือนกรกฎาคมปี 2008 ลูกสาวของเธอถูกลักพาตัวไป เธอต้องใช้ชีวิตสามวันอันแสนทรมานกว่าจะได้ลูกกลับคืนมา

ระหว่างยีนบนบันไดเรเซลหมุนตัวไปโบกมือให้รันเวย์ว่างเปล่า ทำท่าเลียนแบบคนในราชวงศ์ แกสววมเสื้อคลุมผ้าขนสัตว์สีน้ำเงินทับชุดกระโปรง ผมรวบเป็นหางม้าและผูกโบ ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเรเซลจากเหตุการณ์ช่วงสามวันนั้นส่วนใหญ่ถูกปกปิดไว้ ทั้งเรื่องกลัวที่แคบและอาการผวาคนแปลกหน้า ถึงอย่างนั้นแกก็ยังเป็นเด็กที่เริงสติโลผู้มีย้อมเจ้าเล่ห์แสนกล เรเซลคงยังไม่เข้าใจหรอกว่าในทุก ๆ วันแมงก็รู้สึกขอบคุณมากแค่ไหนที่แกยังไม่สูญเสียความสติโลของวัยเด็กไป

“สวัสดีค่ะ คุณนายเบตแมน” เอ็มมาทักทายเมื่อแมงก็ขึ้นมาถึงบันไดชั้นบนสุด

“สวัสดีค่ะ ขอบใจนะ” แมงก็ตอบกลับอัตโนมัติ เธอยังคงไม่คุ้นชินกับความมั่งคั่ง สำหรับเธอมันเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่ออย่างที่พูด ก่อนหน้านั้นเธอเคยเป็นครูอนุบาล อาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์หกชั้นแบบไม่มีลิฟต์กับหญิงสาวใจร้ายสองคน...เหมือนซินเดอเรลล่าไม่มีผิด

“สก็อตต์มาถึงหรือยัง” แมงก็ถาม

“ยังเลยคะ พวกคุณมาเป็นกลุ่มแรก ฉันเตรียมไวน์ปีโนกรีไวให้แล้ว จะรับสักแก้วไหมคะ”

“ยังจ๊ะ ขอขอบคุณมาก”

การตกแต่งภายในเครื่องบินต้องบอกว่าเหนือกว่าคำว่ามีระดับ ผนังโค้งประดับโครงไม้สีเทาดูทันสมัย เบาะหุ้มหนังสีเดียวกันและจัดเรียงเป็นคู่ คล้ายจะบอกว่าผู้โดยสารสามารถเพลิดเพลินไปกับเที่ยวบินได้มากยิ่งขึ้นอีกหากมีเพื่อนร่วมทาง ห้องโดยสารหรูหราอลังการไม่แพ้ห้องสมุดประธานาธิบดี แม้เธอจะเคยใช้บริการเครื่องบินแบบนี้บ่อยครั้ง แต่ก็ยังอดหลงใหลในความงามของมันไม่ได้ เครื่องบินทั้งลำมีไว้สำหรับกลุ่มของเธอเท่านั้น

เดวิดวางลูกชายไว้บนเบาะที่นั่งแล้วห่มผ้าให้ ก่อนจะคุยโทรศัพท์อีกสาย คราวนี้ดูเครื่องเครียดอย่างเห็นได้ชัดเพราะใบหน้าค่อนข้างบึ้งตึง ขณะที่เด็กชาย ขยับตัวหยุดยกมืออยู่บนเบาะแต่ยังไม่ตื่น

เรเชลแหวะห้องนักบินเพื่อพูดคุยกับนักบิน ไม่ว่าจะไปที่ไหนเขาก็ทำแบบนี้ มักมองหาเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในพื้นที่นั้น ๆ แล้วชักใช้ข้อมูล แมกก็เห็นกิล ยืนอยู่ตรงประตูห้องนักบิน คอยจับตาดูลูกสาวของเธอ นอกจากปิ่นพอกเขายัง พกปิ่นซ็อตไฟฟ้กับกุญแจมือพลาสติกด้วย เขาเป็นคนเงียบขรึมที่สุดเท่าที่แมกก็ เคยเจอ

เดวิดบีบไหล่ภรรยาทั้งที่โทรศัพท์ยังแนบหู

“ตื่นตื่นใหม่ จะได้กลับบ้านแล้ว” เขาถามพลางยกมือขึ้นป้องปาก

“ไม่เท่าไรหรอกค่ะ” เธอตอบ “ได้ออกมาอยู่ที่นี้ก็ดีเหมือนกัน”

“คุณอยู่ต่อได้นะ ถึงสุดสัปดาห์หน้าเราจะมีเรื่องที่ต้องทำ แต่คุณอยู่ต่อ
ได้”

“ไม่ดีกว่า” เธอว่า “เด็ก ๆ ต้องไปโรงเรียน แล้วฉันก็มีงานที่พิพธิภัณฑ์
วันพฤหัสบดีด้วย”

เธอยิ้มให้เขา

“ฉันนอนไม่ค่อยหลับนะ” แมกก็บอก “ก็เลยเหนื่อย ๆ”

เดวิดมองข้ามไหล่ภรรยาพลางขมวดคิ้ว

แมกก็หันมองตามและเห็นเป็นกับซาราห์ คิบลิงยืนอยู่ตรงบันไดชั้นบนสุด พวกเขาเป็นคู่สามีภรรยาหมาเศรษฐกิจ สนิทกับเดวิดมากกว่าเธอ ถึงอย่างนั้น ซาราห์ก็ยังร้องทักเธอด้วยเสียงร่าเริง

“ที่รัก” เจ้าตัวพูดพร้อมกับอ้าแขนกว้าง

ซาราห์สวมกอดแมกก็ขณะที่แอร์โฮสเตสสาวยืนถือถาดเครื่องดื่มแก้ว ๆ
ก๊ง ๆ อยู่ด้านหลัง

“ฉันชอบชุดเธอจัง” ซาราห์ชมเปาะ

เป็นเทรกดตัวผ่านภรรยาเข้าไปหาเดวิดและจับมืออีกฝ่ายอย่างกระตือรือร้น
เขาเป็นส่วนหนึ่งของหนึ่งในสี่สถาบันการเงินยักษ์ใหญ่บนถนนวอลล์สตรีต นักธุรกิจ

ตาสีฟ้าผู้สวมเสื้อเชิ้ตลั้งตัดสีน้ำเงินแบบไม่ติดกระดุมคอ ท่อนล่างเป็นกางเกง
ขาสั้นสีขาและคาดเข็มขัด

“ได้ดูเกมแข่งขันบ้า ๆ นั้ใหม่” เขาถาม “หมอนั้นพลาดบอลได้ยังไง
ก็ไม่รู้”

“ฉันไม่เอายากพูดถึง” เดวิดบอก

“ถ้าเป็นฉันคงจับบอลได้แน่ เพราะมือใหญ่อย่างกับไม้พาย”

ชายทั้งสองยืนประจันหน้า ทำท่าเหมือนหนุ่มล่าสองคนที่กระสันจะเข้า
ทำหั่นกัน

“เขาจับทิศทางของบอลไม่ถูกนะสิ” เดวิดพูด พลันรู้สึกวาทรรศัพท์สั้น
เมื่อกัมดูก็ต้องขมวดคิ้ว ก่อนพิมพ์ตอบไป เป็นเหลี่ยมมองข้างหลังด้วยสีหน้า
เคร่งขรึม พอเห็นว่าพวกผู้หญิงยังคงจ้องเขาก็โน้มตัวไปไกลอีกฝ่าย

“เรามีเรื่องต้องคุยกันนะ พรรคพวก”

เดวิดเดินหนีทั้งที่ยังพิมพ์ข้อความไม่เสร็จ

“ไม่ใช่ตอนนี้”

“ฉันคอยโทรหานายตลอด” เป็นตั้งใจจะพูดต่อ แต่เอ็มมาเดินมาหา
พร้อมถาดเครื่องดื่มเสียก่อน

“เกลลเวตใส่น้ำแข็งใช้ใหม่คะถ้าฉันจำไม่ผิด” เธอพูดพลางส่งแก้วให้
เป็น

“น่ารักมาก” เป็นเอ่ยชมก่อนจะกระดกเหล้าลงคอรวดเดียวครึ่งแก้ว

“ผมขอน้ำเปล่า” เดวิดบอกตอนที่เธอหยิบแก้วรดก้าขึ้นจากถาด

“ได้ค่ะ” เอ็มมาพูดยิ้ม ๆ “เดี๋ยวมานะคะ”

ห่างออกไปดูเหมือนซาราห์จะหมดเรื่องคุยแล้ว เธอบิ๊บนแขนแมกก็เบา ๆ

“เป็นอะไรหรือเปล่า” ซาราห์ถามจริงจังเป็นครั้งที่สอง

“เปล่า ฉันสบายดีค่ะ” แมกก็ตอบ “ฉันแค่...เดินทางบ่อยนะ คุณก็รู้
เดี๋ยวถึงบ้านแล้วคงดีขึ้นเอง”

“ฉันเข้าใจ ฉันเองก็ชอบทะเล แต่ให้พูดจริง ๆ นะเธอ ฉันเบื่อมาก
เลยละ เราต้องหนูดวงอาทิตย์ตกสักทีหน้กัน”

แมงก็ชำเลื่องมองอย่างกังวลไปทางประตูเครื่องบินที่เปิดไว้ ซาร่าห์สังเกตเห็นพอดี

“รอใครอยู่หรือ”

“เอ่อ ฉันคิดว่าอาจจะมีคนมาเพิ่ม แต่...”

พลันลูกสาวของเธอก็ช่วยยี่ให้ไม่ต้องอธิบายเพิ่มเติมมากกว่านั้น

“แม่ขา” เรเซลร้องเรียกมาจากเบาะที่นั่ง “อย่าลืมนะคะ พFRING นึ่งงานเลี้ยงของแหมมารา เราต้องเตรียมของขวัญ”

“โอเคจ้ะ” แมงก็ตอบเหม่อ ๆ “ไว้ตอนเช้าเราไปร้านดราก้อนฟลายกัน”

แมงก็มองเลยลูกสาวไปเห็นเดวิดกับเบ็นยืนคุยกันอยู่ สามี่เธอดูท่าทางไม่สบอารมณ์ เดี่ยวคงต้องถามเอาทีหลังว่าเกิดอะไรขึ้น แต่หมูนี่เดวิดอารมณ์เสียบ่อย ถ้าเป็นไปได้อีกก็พยายามจะไม่ทะเลาะกับเขา

แอร์โฮสเตสสาวเดินขนาดผ่านเธอไปแล้วส่งน้ำเปล่าให้เดวิด

“รับมะนาวด้วยไหมคะ” หญิงสาวถาม

เดวิดส่ายหน้า เบ็นยกมือลูบศีรษะล้านตรงกลางด้วยท่าที่กังวลพลางเหลือบมองห้องนักบิน

“นี่เรารอใครอยู่หรือเปล่า” เขาถาม “ถ้าพร้อมแล้วก็ไปกันเลยไหม”

“ยังขาดอีกคนนะ” เอ็มมาตรวจดูรายชื่อ “สก็อตต์ เบอร์โรล์”

เบ็นหันไปหาเดวิด “ใคร”

เจ้าตัวยกไหล่ “เพื่อนของแมงก็นี่”

“ไม่ใช่เพื่อนหรือคะ” แมงก็บอกเมื่อได้ยินบทสนทนาของทั้งคู่ “แต่พวกเด็ก ๆ รู้จักเขา เมื่อเช้าเราบังเอิญเจอกันที่ตลาด สก็อตต์บอกว่ามีธุระต้องไปนิวยอร์กพอดี ฉันเลยชวนให้ไปพร้อมกัน เขาเป็นจิตรกรนะ” เธอมองหน้าสามี่ “ที่ฉันเคยเอาผลงานให้คุณดูไง”

เดวิดมองนาฬิกาข้อมือให้แน่ใจ “คุณบอกเขาว่าสี่ทุ่มใช้ไหม”

แมงก็พยักหน้า

“เอละ” เขาบอกพร้อมนั่งลง “ผมให้อีกห้าหน้าที่ ถ้ายังไม่มา เขาคงต้องนั่งเรือเฟอร์รี่เหมือนคนอื่น ๆ”

แม็กก็มองผ่านหน้าต่างออกไป เห็นกับตันยืนสำรวจปีกเครื่องบินอยู่บน
รันเวย์ เขาเงยหน้ามองพื้นผิวอะลูมิเนียมราบเรียบ จากนั้นก้าวซ้ำ ๆ มาที่
ตัวเครื่อง

เจเจนอนหลับอ้าปากหาวอยู่ด้านหลังเธอ ผู้เป็นแม่จัดแจงห่มผ้าให้ใหม่
แล้วก้มจูบหน้าผากลูก สีหน้าแกดูกลัดกลุ้มเสมอยามหลับไหล

ตอนนั้นเองที่กับตันกลับเข้ามาในเครื่องบิน ก่อนตรงมาจับมือทักทาย
เขาเป็นชายร่างสูงใหญ่แบบนักกีฬา

“ท่านสุภาพสตรี” เขาพูด “ท่านสุภาพบุรุษ ยินดีต้อนรับครับ เราคง
ใช้เวลาบินไม่นาน มีลมอ่อน ๆ แต่นอกนั้นไม่มีอะไรต้องห่วง”

“เมื่อไหร่จะเห็นคุณไปอยู่นอกตัวเครื่อง” แม็กก็พูด

“แค่ตรวจสอบตามปกติครับ” เขาอธิบาย “ผมทำก่อนขึ้นบินทุกครั้ง
และเครื่องบินก็ดูเรียบร้อยดี”

“แล้วเรื่องหมอกล่ะคะ” เธอถาม

เธอลกลกตาเหมือนนี่ก็รำคาญที่แม่กังวลเกินเหตุ

“หมอกไม่เป็นปัญหากับเครื่องบินที่มีกลไกซับซ้อนแบบนี้หรอกครับ”
กับตันบอกให้สบายใจ “แค่บินขึ้นไปสักสองสามร้อยฟุตเหนือระดับน้ำทะเล
เราก็กินแล้ว”

“งั้นผมจะเพลิดเพลินกับชีสพวกนี้แล้วนะ” เป็นว่า “เปิดเพลงหน่อยไหม
หรือที่วิกี้ได้ ผมคิดว่าทีมบอสตันกำลังแข่งกับทีมไวต์ซ็อกซ์”

เอ็มมาเดินไปเปิดระบบความบันเทิงภายในเครื่องบิน พวกเขาใช้เวลา
จัดเก็บสัมภาระครู่หนึ่งก่อนนั่งประจำที่ กับตันตรวจสอบความพร้อมก่อนขึ้นบิน
โทรศัพท์ของเดวิดสั้นอีกครั้ง เขาก้มดูและขมวดคิ้ว

“เออละ” เดวิดพูด ชักเริ่มกระสับกระส่าย “ผมคิดว่าหมดเวลาออกฉัตรกร
แล้ว”

เขาพยักหน้าให้เอ็มมา เธอเดินไปปิดประตูห้องโดยสารหลัก ภายในห้อง
นักบินกับตันกำลังติดเครื่องยนต์ราวกับรู้คำสั่ง ขณะที่ประตูเครื่องบินเกือบจะ
ปิดลงพวกเขาก็ได้ยินเสียงคนร้องตะโกน “รอดैया!”